

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **J. S.**
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného** ze dne 24. 8. 2018, č. j. 112383/2018/KUSK,
sp. zn. SZ_102379/2018/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mělník (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 7. 2018, č. j. 41397/DSA/18/TECH-M, sp. zn. DSA/35766/18/TECH, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť nezajistil, aby dne 13. 10. 2017 v 10:00 hodin v obci Medonosy, na silnici I/9 při užití motorového vozidla Š. RZ X byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť v předmětném místě byla Městskou policií Mělník naměřena uvedenému vozidlu automatizovaným technickým prostředkem rychlost 73 km/h (po odečtení odchylky), čímž neznámý řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchaný přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a podle ustanovení § 95 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl řadu námitek. Z důvodu rozsáhlosti žaloby soud uvádí argumentaci žalobce až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a také se podrobně vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud, že dne 16. 10. 2017 obdržel správní orgán I. stupně oznámení přestupku od Městské policie Mělník, kterým mu bylo oznámeno podezření ze spáchaní přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, které bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem Sydo Traffic Velocity dne 13. 10. 2017 v 10:00 hodin v obci Medonosy, na silnici č. I/9 ve směru jízdy vozidla na Mělník. Naměřená rychlost vozidla činila 76 km/h, nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku byla stanovena na 50 km/h. Přílohou oznámení jsou i dvě fotografie vozidla pořízená automatizovaným technickým prostředkem.
5. Dne 2. 11. 2017 byla žalobci doručena výzva provozovateli vozidla k zaplacení určené částky a sdělení potřebných údajů o řidiči, na kterou žalobce nijak reagoval. Dne 21. 3. 2018 bylo vydáno usnesení o odložení věci v dotčeném řízení. Dne 27. 3. 2018 byl žalobci doručen příkaz, proti němuž podal dne 4. 4. 2018 prostřednictvím svého zmocněnce společně s námitkou podjatosti odpor.
6. Dne 10. 7. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchaní přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla Š. RZ X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 13. 10. 2017 v 10:00 hodin při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť téhož dne byla Městskou policií Mělník, měřičem rychlosti Sydo Traffic Velocity v automatizovaném režimu výše uvedenému vozidlu naměřena rychlost 73 km/h, čímž nezjištěný řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
7. Dne 11. 7. 2018 obdržel správní orgán I. stupně prostřednictvím zmocněnce žalobce blanketní odvolání, které ani na základě výzvy ze dne 12. 7. 2018 žalobce nedoplnil.
8. Dne 24. 8. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

9. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, pro němuž je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
10. Soud ve věci samé nařídil na dne 23. 4. 2021 jednání, k němuž se dostavil zástupce žalovaného. Zástupce žalobce se z jednání omluvil, přičemž o odročení nežádal. Při jednání soud stručně konstatoval obsah, případně přečetl listinné důkazy. Soud provedl důkaz listinou na č. l. 58 ze dne 10. 4. 2015, č. j. KRPS-94365-3/ČJ-2015-010606, kterou byly stanoveny úseky pro měření rychlosti v obci Medonosy na silnici č. I/9 včetně obsahu doručky datové zprávy na témže listu *verte*. Uvedená listina byla doručena správnímu orgánu I. stupně datovou schránkou dne 10. 4. 2015 od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, což správní orgán I. stupně doložil doručenkou datové zprávy. Dále soud provedl důkaz obsahem Veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi obcí Medonosy a městem Mělník k zajišťování výkonu činností podle zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), uzavřené dne 20. 10. 2014 na č. l. 34 *verte* až 36, uveřejněné pod č. 57/VS/2014 v částce 6/2014 Věstníku právních předpisů Středočeského kraje, udělení souhlasu žalovaného s touto veřejnoprávní smlouvou nabylo právní moci dne 20. 11. 2014. Soud dále provedl důkaz obsahem přípisu Městského úřadu Mělník ze dne 16. 12. 2019 (č. l. 57 s přílohami na č. l. 58-60 *verte*), jímž uvedený úřad předložil dokument o stanovení rychlosti v obci Medonosy a dále prostřednictvím odkazů na webové adresy sdělil a připojenými přílohami (náhledy na webové stránky) dokládá zveřejnění veřejnoprávní smlouvy na úřední desce obce Medonosy ve dnech od 1. 12. do 17. 12. 2014, zveřejnění usnesení zastupitelstva města Mělník ze dne 6. 10. 2014, bod č. 278, o schválení uzavření veřejnoprávní smlouvy s obcí Medonosy a v periodiku Mělnická radnice č. 12/2014, a rovněž dokládá dostupnost veškerých dokumentů k měření rychlosti na webových stránkách města Mělník. Soud rovněž konstatoval přípis Městského úřadu Mělník ze dne 20. 1. 2020 (č. l. 63), z něž nad rámec skutečností, které plynou již z obsahu přípisu na č. l. 57, vyplývá, že dokument o zveřejnění údajů o provozování automatického technického systému, konkrétně rychloměru Sydo Traffic Velocity, v obci Medonosy na silnici č. I/9 ke dni 13. 10. 2017, nazvaný „Stanovení úseku měření Medonosy“, byl vyvěšen dne 9. 9. 2016 a od té doby je součástí veřejně dostupné dokumentace související s měřením rychlosti na všech místech, na kterých Městská policie Mělník měří rychlost formou stacionárních měřičů nebo úsekových měřičů rychlosti. Dále byl proveden důkaz obsahem listiny na č. l. 81 *verte* a 82 – vytištěným článkem z webových stránek Mělnického deníku, nazvaným *Na řidiče budou v Medonosích dál číhat radary*, uveřejněném dne 2. 2. 2017, a dále obsahem sdělení vydavatele Mělnického deníku Vltava Labe Media ze dne 10. 3. 2021 (č. l. 89) o tom, že uvedený článek byl na webových stránkách Mělnického deníku dostupný od 2. 2. 2017 a v tištěné podobě vyšel článek v Mělnickém deníku dne 3. 2. 2017 (č. l. 91).

Posouzení žalobních bodů

11. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby takto:

Nezákonná výše určené částky

12. Žalobce má za to, že mu správní orgán I. stupně ve výzvě provozovateli vozidla podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu stanovil zaplatit částku 1 400 Kč v nezákonné

výši, neboť v dané výzvě se určí výše částky ve stejné výši jako pokuta, kterou lze uložit na místě, přičemž za dané přestupkové jednání bylo možné uložit na místě pokutu do výše 2 500 Kč. Podle žalobce správní orgán I. stupně stanovil částku v horní polovině sazby. V prvostupňovém rozhodnutí pak správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč a tato částka byla v rámci zákonem stanovené sazby na samé spodní hranici. Z tohoto důvodu má žalobce za to, že částka určená ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu byla uložena nezákonně, neboť nerespektovala pozdější hodnocení správního orgánu I. stupně, který považoval za dostatečné uložit sankci v prvostupňovém rozhodnutí při samé spodní hranici zákonné sazby. Z uvedené konstrukce žalobce dovozuje, že nebyly splněny podmínky pro zahájení správního řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť výzva provozovateli vozidla podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu nebyla vydána v souladu se zákonem.

13. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu správní orgán projedná přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání přestupku prokázáno. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46).
14. Podmínky pro výzvu provozovateli vozidla jsou stanoveny v § 125h zákona o silničním provozu. Podle odst. 1 tohoto ustanovení platí, že správní orgán bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu (porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání; porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu), totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a porušení je možné projednat uložením pokuty příkazem na místě. Zároveň platí, že určená částka se stanoví ve stejné výši jako pokuta, kterou lze uložit příkazem na místě.
15. Všechny z výše uvedených podmínek pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla, tj. s žalobcem, byly naplněny, neboť správní orgán I. stupně učinil kroky k zjištění totožnosti řidiče, jelikož ve výzvě ze dne 20. 10. 2017 poučil žalobce o možnosti sdělit správnímu orgánu I. stupně informace o řidiči vozidla, což by mělo za následek vedení správního řízení s tímto řidičem, a dále správní orgán I. stupně odložil dne 21. 3. 2018 řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, neboť nezjistil totožnost řidiče vozidla, který se měl přestupku dopustit. Vzhledem k tomu, že žalobce rozporoval pouze stanovení částky ve výzvě provozovateli vozidla, nebude soud naplnění výše uvedených podmínek blíže posuzovat.
16. Pakliže zákon omezuje správní orgán při určení částky ve výzvě provozovateli vozidla limitem výše pokuty, kterou je možné uložit příkazem na místě, platí, že za přestupek,

jehož znaky jednání neznámého řidiče vykazovalo, tj. za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu bylo možné podle § 125c odst. 7 písm. c) téhož zákona uložit pokutu do 2 500 Kč. Pokuta ve výši 1 400 Kč je v zákonném rozmezí pro stanovení výše pokuty příkazem na místě. Správní orgán I. stupně neurčil částku ve výzvě provozovateli vozidla mimo zákonnou sazbu, a proto nelze tuto výzvu z uvedeného důvodu považovat za nezákonnou. Jelikož nelze považovat výzvu provozovateli vozidla (žalobci) podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu za nezákonnou a vzhledem k tomu, že byly splněny další podmínky, jejichž splnění je nezbytné pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, konstatuje zdejší soud, že žalobní bod není důvodný, neboť bylo správní řízení s žalobcem zahájeno v souladu se zákonem.

Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu

17. Žalobce namítal, že měření rychlosti proběhlo v rozporu se zákonem, protože ho prováděla obecní policie, a ta podle žalobce neuveřejnila informace o provozování stálého automatického technického systému podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Žalobce má za to, že v souvislosti s provozováním stálých automatických systémů stanovil zákonodárce korektiv, na základě kterého je obecní policie povinna uveřejnit informace o zřizování těchto systémů, aby mohla být zvýšena bezpečnost silničního provozu. Pakliže tak obecní policie neučinila, považuje žalobce takto získaný důkaz za ilegální.
18. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona o obecní policii platí, že „[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů.“
19. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že „[v] případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“
20. K povinnosti uveřejnit informace o zřízení stálého automatického systému se v komentářové literatuře uvádí, že „[z]ákon již dále nestanoví, jakým vhodným způsobem se má tato informace zveřejnit. Zda postačuje zveřejnění ve sdělovacích prostředcích, na úřední desce, na informativních značkách při vjezdu do obce nebo např. na webových stránkách obce, není stanoveno.“ (Srov.: Vetešník, P., Jemelka, L. Zákon o obecní policii. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, 463 s. – dostupné v www.beck-online.cz).
21. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39, uvedl, že „[n]ejde zároveň o informaci, u níž by bylo nezbytnou podmínkou oficiální zveřejnění na úřední desce, byť takové zveřejnění je též vhodné, jak plyne z právě citovaného komentáře. Z ničeho však neplyne, že by právě pouze uveřejnění na úřední desce bylo jediným možným uveřejněním ‚vhodným způsobem‘, neboť tak zákon nezní. **Zveřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce.** (pozn. soudu – zvýraznění textu doplněno zdejším soudem.) Nelze trvat na tom, aby musela obec prokazovat, že se s touto informací seznámil či mohl seznámit i sám stěžovatel, ať už materiálně či formálně. Za situace, kdy bylo prokázáno, že ke zveřejnění informace o umístění automatického technického systému došlo vhodným způsobem, NSS dále neřešil, zda by případné nezveřejnění mělo vliv na samotnou zákonnost pořizovaného záznamu.“
22. Soud provedl v rámci ústního jednání důkaz listinou – faksimile článku *Na šoféry budou*

v Medonosích dál číhat radary z periodika Mělnický deník - na č. l. 91, kterou soudu poskytl vydavatel deníku, přičemž současně potvrdil, že předmětný článek kromě toho, že vyšel v tištěném deníku dne 3. 2. 2017, byl dostupný na webových stránkách https://melnicky.denik.cz/zpravy_region/na-ridice-budou-v-medonosich-dal-ci-hat-radary.html od 2. 2. 2017, 19:25. Skutečnost, že předmětný článek byl na webových stránkách města Mělník dostupný, potvrdil rovněž Městský úřad Mělník, k čemuž soud provedl dokazování, jak výše v bodě 10 rozsudku uvedeno. V předmětném článku je mimo jiné uvedeno: „*Piráťům silnic, kteří v Medonosích nesundávají nobu z plynu, bude ještě nejméně další dva roky znepríjemňovat život tamní úsekový radar. Obec má totiž za účelem vyřizování pokut uzavřenou smlouvu s Mělníkem, který ji prodloužil až do konce roku 2018. Shodli se na tom na svém posledním zasedání mělničtí zastupitelé. Podle starosty města Ctirada Mikeše úsekové měření v Medonosích zásadně přispívá ke zlepšení situace v obci, jíž prochází silnice první třídy s číslem 9. (...)*“. Pro úplnost soud dodává, že předmětný článek navrhl k důkazu již žalovaný. Soud však nedisponoval autentickou tištěnou verzí, přičemž si je vědom toho, že obsahem webových stránek není možné provádět důkaz předestřením jejich nynějšího obsahu, pokud jimi má být prokázána skutečnost vážící se ke konkrétnímu časovému úseku v minulosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 247/2020-45, bod 16, ze dne 18. 6. 2020, č. j. 4 As 104/2020-38, bod 27, či ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019-35, bod 19).

23. V souzené věci je třeba prokázat, že informace o umístění automatizovaného radaru v předmětném místě byla uveřejněna přede dnem 13. 10. 2017, kdy došlo ke spáchání přestupku. Soud si proto k této otázce v souladu se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu vyžádal vyjádření vydavatele deníku. Z výše citovaného článku uveřejněného online dne 2. 2. 2017 v Mělnickém deníku, což potvrdil vydavatel deníku (č. l. 89), přičemž toto datum odpovídá i datu, kdy byla publikována tištěná verze deníku (den následující, č. l. 91), je patrné, že veřejnosti byla informace o zřízení (provozování) automatického technického prostředku k měření rychlosti přístupná. Soud tak k tomuto žalobnímu bodu uzavírá, že stálý automatický technický systém k měření rychlosti vozidel provozovala Městská policie Mělník v rámci své působnosti (důsledky opačného zjištění srov. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018-36), provozovala jej v úseku schváleném Policií České republiky (viz dále), což bylo prokázáno dokazováním při jednání a provozovala jej v souladu s účelem zákona o silničním provozu, tj. k zajištění plynulosti a bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Žalobní bod není důvodný.

Nedostatečné vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek

24. V tomto žalobním bodě žalobce namítal, že správní orgán nevymezil ve výroku rozhodnutí, zda uznal žalobce vinným z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda je žalobce trestán za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém delším úseku.
25. Soud v první řadě upozorňuje na to, že je žalobce objektivně odpovědný za přestupek provozovatele vozidla, který spočíval v tom, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobce tak odpovídal za to, že nezajistil, aby (nezjištěný) řidič dodržel nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/hod.
26. Zároveň soud doplňuje, že podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že „[v] obci

smí jet řidič nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.“ Porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku. Ostatně i z důvodu, že je rychlost vektorová fyzikální veličina, která vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa, nebylo by možné, aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na splnění podmínek pro dostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

27. Správní orgán I. stupně resp. žalovaný nebyli povinni ve výroku rozhodnutí specifikovat, v jak dlouhém úseku byla nezjištěným řidičem překračována nejvyšší dovolená rychlost v obci, resp. jestli řidič překročil rychlost jednorázově v konkrétním místě, nebo zda překročil rychlost v delším úseku. Pro objektivní odpovědnost žalobce, jakožto provozovatele vozidla je stěžejní zjištění, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci došlo. Žalobní bod tak není důvodný.

Postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu

28. V tomto žalobním bode žalobce namítal, že nebylo prokázáno, že by obecní policie měřila rychlost vozidel na úseku schváleném Policií České republiky, a podle žalobce tak měřila rychlost v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu.
29. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že „[z]a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“
30. Soud v rámci ústního jednání provedl důkaz obsahem listiny nazvané *Stanovení úseku pro měření rychlosti* ze dne 10. 4. 2015, č. j. KRPS-94365-3/ČJ-2015-010606, z níž vyplývá, že Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, udělila souhlas Městské policii Mělník s vykonáváním měření rychlosti v obci Medonosy na silnici č. I/9. Městská policie Mělník tak vykonávala svoji činnost v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Dále soud provedl důkaz obsahem shora uvedené veřejnoprávní smlouvy. V ní se město Mělník zavázalo na území obce Medonosy vykonávat úkoly při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku a plnit další úkoly podle zákona o obecní policii nebo zvláštního zákona (srov. čl. 1 a 3 veřejnoprávní smlouvy). Tyto úkoly spočívaly mj. v provádění kontrolního měření rychlosti silničních vozidel na území obce Medonosy Městskou policií Mělník (srov. čl. 4.2), a to od prvního dne po nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného, jímž bude udělen souhlas s uzavřením této smlouvy (srov. čl. 4.3). Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou počínaje dnem nabytí právní moci tohoto souhlasu (srov. čl. 6.1). Soud nahlédl do Věstníku právních předpisů Středočeského kraje, z něhož vyplývá, že předmetná veřejnoprávní smlouva byla uveřejněna pod č. 57/VS/2014 v částce č. 6/2014, s informací o tom, že rozhodnutí žalovaného o udělení souhlasu s ní nabylo právní moci dne 20. 11. 2014. Pro úplnost soud dodává, že z obsahu sdělení Městského úřadu Mělník, jímž soud rovněž provedl dokazování, vyplývá, že veřejnoprávní smlouva byla na úřední desce obce Medonosy zveřejněna od 1. 12. do 17. 12. 2014 a usnesení zastupitelstva města Mělník ze dne 6. 10. 2014, bod č. 278, o schválení uzavření

předmětné veřejnoprávní smlouvy bylo uveřejněno v periodiku Mělnická radnice č. 12/2014. Lze uzavřít, že bylo prokázáno, že Městská policie Mělník byla oprávněna provádět měření rychlosti i v obci Medonosy v souladu s § 3a odst. 1 zákona o obecní policii. Žalobní bod není důvodný.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

31. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost výroku správního rozhodnutí z důvodu absence konstatování formy zavinění, přičemž odkázal na ustanovení § 77 zákona o přestupcích, které upravovalo náležitosti výroku rozhodnutí, mezi které patřilo uvedení formy zavinění. A dále uvedl, že podle § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), je správní orgán taktéž povinen uvést do výroku rozhodnutí formu zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.
32. Ke spáchání přestupku provozovatele motorového vozidla došlo dne 13. 10. 2017. V tu dobu bylo již účinné ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, které stanovovalo, že „[k] odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.“ Vzhledem k tomu, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku provozovatele motorového vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se nevyžaduje zavinění, není v takovém případě ani povinnou náležitostí výrokové části podle § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky.
33. Navíc již v minulosti bylo judikaturou dovozeno, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt (aktuálně již přestupek) podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích byla konstruována jako objektivní odpovědnost s přípustnými liberačními důvody a k naplnění skutkové podstaty tak nebylo vyžadováno zavinění delikventa (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21). Nelze proto souhlasit s námitkou žalobce, že správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, pokud ve výroku prvostupňového a napadeného rozhodnutí neuvedly formu zavinění. Žalobní bod není důvodný.

Nesrozumitelný výrok

34. Dále žalobce namítal, že je výrok prvostupňového rozhodnutí nesrozumitelný, neboť je v něm uvedeno, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a dále, že se řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Žalobce považuje takový výrok za nejasný, neboť účastníkem řízení byl pouze on, avšak zároveň byl uznán vinným ze dvou správních deliktů, jednak ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a dále podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Z rozhodnutí není podle žalobce zřejmé, jestli správní orgán I. stupně považoval žalobce též za řidiče či nikoli. Zároveň žalobce uvedl, že v případě, byl-li by žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, nemohl by být již uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
35. Ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že „J. S., nar. X, X, kterého zastupuje ODVOZ VOZU s. r. o., IČO 03724026, Americká 362/11, 120 00 Praha (dále jen „obviněný“) se uznává vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (dále jen „přestupek“), kterého se obviněný dopustil porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním

provozu, když dne 13. 10. 2017 v 10:00 hod. v obci Medonosy, na silnici č. I/9, jako provozovatel vozidla Š., registrační zn. X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. V předmětném místě a čase byla Městskou policií Mělník, měřičem rychlosti SYDO TRAFFIC VELOCITY v automatizovaném režimu, shora uvedenému vozidlu naměřena rychlost 73 km/hod (po odečtení povinné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/hod), čímž došlo ze strany řidiče předmětného vozidla k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.“

36. Z citovaného výroku je zcela srozumitelně patrné, že byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že „[p]rovozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je následně řádně popsáno, v čem spočívalo nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích, konkrétně správní orgán I. stupně popsal skutkové okolnosti překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Žalobce tak nebyl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, ale z přestupku provozovatele vozidla, který nezajistil, aby k tomuto překročení nejvyšší dovolené rychlosti nedošlo. Žalobní bod tak není důvodný, neboť žalobce nebyl uznán vinným ze spáchání dvou přestupků, které by vzájemně zakládaly překážku věci rozhodnuté.

Použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy

37. Žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, protože porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Podle žalobce měly správní orgány uvést znaky definující automatizovaný technický prostředek pro měření rychlosti bez obsluhy a následně měly tyto znaky porovnat s použitým rychloměrem. Zároveň správní orgány neprovedly ani dokazování, že se skutečně jednalo o automatizovaný technický rychloměr. Dále považoval žalobce provedené měření za nepřezkoumatelné, protože správní orgány neuvedly, jakým rychloměrem byla rychlost měřena, a proto není ani možné přezkoumat, zda se jedná o automat, či nikoli.
38. Žalobní bod není důvodný. Žalobce v rámci správního řízení nerozporoval užití konkrétního automatizovaného technického prostředku, i přesto, že byl již v rámci výzvy ze dne 20. 10. 2017 informován o tom, že bylo překročení rychlosti změřeno automatizovaným technickým prostředkem. V příkazu ze dne 22. 3. 2018 byl žalobce znovu vyrozuměn o tom, že byl přestupek zjištěn automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, a to úsekovým měřičem rychlosti SYDO Traffic Velocity. Tato informace byla uvedena též v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobce tak byl řádně seznámen s tím, že měření proběhlo prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy.
39. Ohledně námitek týkající se nutnosti uvedení znaků definujících automatický technický prostředek a provedení dokazování, kterým by došlo k porovnání těchto znaků a

vlastností použitého automatizovaného technického prostředku soud uvádí, že jediným dělícím kritériem pro rozlišení, zda jde o automatický technický prostředek anebo manuální technický prostředek, je režim měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37), kdy v případě automatického měření jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního měření provádí výběr vozu a měření rychlosti obsluha rychloměru. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy SYDO Traffic Velocity, správní spis dále obsahuje ověřovací list č. 8012-OL-70384-17. Soud tak má za prokázané, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

40. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci správního řízení nezpochybnil, že nebylo měřeno automatickým technickým zařízením, nebylo nutné, aby správní orgány prováděly dokazování, že skutečně šlo o toto zařízení. Bylo zcela dostačující, když bylo z podkladu pro vydání rozhodnutí patrné, a následně v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem.

Nepřiblídnutí k možnému mimořádnému snížení sankce

41. Žalobce namítá, že správní orgán pochybil, když vůbec nezohlednil ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Podle žalobce jsou správní orgány povinny tuto možnost zvažovat *ex offio*, neboť tento institut nevyžaduje návrh účastníka řízení. Zároveň se žalobce domnívá, že splňuje podmínky pro rozhodnutí o mimořádném snížení sankce resp. o upuštění od sankce, neboť ve věci nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti, správní orgán zvolil charakter sankce jako ryze preventivní; sankce plnila roli pouhého „upozornění“ žalobce na to, aby dával pozor, komu své auto svěřuje k řízení. Dále žalobce uvedl, že správní orgán dospěl k závěru, že již svým působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu, čímž zdůraznil preventivní funkci sankce. Dále žalobce namítal, že byl správní orgán povinen uvést ve výroku rozhodnutí ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky.
42. K aplikaci § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky se podrobně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45, v němž uvedl, že „zákonodárce nekoncipoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přiblídnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institut.“
43. Žalobce v žalobě vyjádřil přesvědčení o tom, že je jeho případ typickým příkladem, u kterého by bylo vhodné o mimořádném snížení sankce uvažovat, neboť nebyly ve věci zjištěny žádné přitěžující okolnosti a s žalobcem nebylo zahájeno další řízení o obdobném přestupku. S tímto názorem žalobce se však zdejší soud neztotožňuje, neboť se žalobce dopustil zcela standardního případu deliktního jednání a tyto okolnosti byly správním

orgánem správně hodnoceny, nadto správní orgán I. stupně při ukládání sankce přihlédl k polehčující okolnosti, kterou zmínil i žalobce, a to že byl trestán za uvedený přestupek poprvé. Z projednávaného případu je patrné, že nebyly naplněny důvody pro mimořádné snížení sankce podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobní bod není důvodný.

Nestanovení místa přestupku

44. Podle žalobce nevymezil správní orgán ve výroku rozhodnutí místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Dle výroku rozhodnutí řidič, který řídil vozidlo žalobce, překročil nejvyšší povolenou rychlost „na silnici I/9 v obci Medonosy“. Žalobce namítal, že z takto formulované specifikace místa nelze seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo, zda se rychloměr nachází skutečně v obci a jaká je v daném úseku nejvyšší dovolená rychlost. Žalobce také namítal, že nemůže ani přezkoumat, zda k měření nedošlo jen pár metrů od dopravní značky značící začátek/konec obce, kdy by jednání nemuselo vykazovat materiální znak.
45. Žalovaný ve vyjádření k tomuto žalobnímu bodu citoval z odstavce [26] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017-34, a v návaznosti na to uvedl, že „[z] fotodokumentace je patrné vozidlo reg. zn. X, včetně uvedení času, data, místa – obec, ulice.“ Toto vyjádření žalovaného však není zcela přiléhavé na nyní projednávanou věc, neboť žalobce nerozporuje, na rozdíl od žalovaným odkazovaného případu, to, jestli má výrok rozhodnutí oporu v podkladech pro vydání rozhodnutí ve správním spise, ale rozporuje, že výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje dostatečně konkretizované místo spáchání přestupku.
46. Platí, že závazná je toliko výroková část správních rozhodnutí. Znění výrokové části nelze v rámci míry její individualizace doplňovat o informace uvedené v dalších podkladech pro vydání rozhodnutí; určitost výroku správního rozhodnutí musí obstát bez dalšího takového doplňování, zároveň je ale nutné trvat i na tom, že ve skutkové větě rozhodnutí o přestupku nelze uvádět jiné skutečnosti než ty, které mají oporu v provedeném dokazování k objasňované skutkové podstatě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65).
47. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „[v] výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.“
48. Specifikace skutku a jeho právní kvalifikace je podstatná s ohledem na uplatňování zásady *ne bis in idem*, tedy aby určitá osoba nebyla za stejné jednání trestána opakovaně. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53, v souvislosti se specifikací skutku uvedl, že „[j]e nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. Pod č. 1546/2008 Sb. NSS, srovnej také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012 – 43, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39.“ Ačkoli tedy není zejména v případech přestupků spočívajících v překročení nejvyšší

dovolené rychlosti vyžadováno, aby bylo místo spáchání přestupku určeno „*na metr přesně*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39), je nezbytné, aby bylo popsáno natolik konkrétně, že bude určitelné, kde ke spáchání přestupku došlo a pachatel přestupku nebude moci být za tentýž přestupek postihován vícekrát. V nynější věci má soud podmínky pro dostatečnou specifikaci skutku, z jehož spáchání byl žalobce uznán vinným, za splnění, a to z následujících důvodů.

49. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že přestupku se žalobce dopustil „*v obci Medonosy, na silnici č. I/9*“. Žalobci nelze dát za pravdu v tom, že by nebylo možné seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo, jaká byla nejvyšší dovolená rychlost a zda se rychloměr skutečně nachází na území obce. Nejvyšší správní soud se ve výše citovaném rozsudku zabýval individualizací následujícího výroku: „*dne 05. 07. 2013 ve 12:19 h u obce Panenský Týnec na silnici I/7 byl hlídkou PČR OSD Ú n. L. zjištěn, že při řízení osobního vozidla tov. Zn. Volkswagen Passat, reg. Zn. X, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec 90 km/h, jelikož mu byla laserovým rychloměrem Micro DigiCam LTI naměřena rychlost 150 km/h, po zohlednění odchylky $\pm 3 \%$ byla jeho rychlost 145 km/h.*“ Nejvyšší správní soud se při posuzování dostatečnosti specifikace skutku zabýval tím, zda správní orgány vymezily veškeré okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu správního deliktu (nyní přestupku). Ačkoli se Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku zabýval skutkovou podstatou přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 50 km/h a více, jsou závěry plně aplikovatelné i na nyní projednávaný případ, neboť žalobce objektivně odpovídá za jednání spočívající v naplnění znaků přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více. Pro oba projednávané případy je totožný požadavek na to, aby bylo postaveno najisto, v jakém místě k přestupku došlo a jaká byla v daném místě nejvyšší dovolená rychlost.
50. I pro nyní projednávaný případ platí, že správní orgány vymezily místo spáchání přestupku číslem silnice (I/9) a názvem obce, kterou uvedená silnice prochází (Medonosy), bylo tak zřejmé, že šlo o silnici první třídy procházející obcí, na které je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, což bylo ve výroku uvedeno odkazem na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že byla řidiči naměřena měřičem rychlosti SYDO TRAFFIC VELOCITY v automatizovaném režimu rychlost 73 km/h (po odečtení odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/h), čímž bylo dostatečně popsáno, že neznámý řidič jel na silnici první třídy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, rychlostí 73 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 20 km/h, čímž by byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, za jehož spáchání nesl žalobce objektivní odpovědnost. Podstatné je rovněž to, že se v řešeném případě jednalo o měření rychlosti úsekové a nikoli okamžité změření rychlosti v konkrétním místě, v kterémžto případě by bylo třeba klást na vymezení místa spáchání přestupku přísnější nároky. V případě úsekového měření rychlosti je však vymezení místa spáchání přestupku možné provést způsobem, jak to učinily správní orgány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 10 As 254/2019-33, bod 11, obdobně pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 139/2020-37, bod 27).
51. Správní orgány tak dostaly požadavku na vymezení skutku takovým způsobem, aby bylo vyloučeno nebezpečí záměny a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*) a současně umožněno posouzení, zda nedošlo k prekluzi

možnosti postihu za daný skutek. Ve výroku totiž byly kromě místa spáchání přestupku uvedeny i další okolnosti, a to čas spáchání přestupku (dne 13. 10. 2017 v 10:00 hod.) a způsob spáchání přestupku, což v souhrnu skutek zcela jednoznačně vymezuje tak, že jej nelze zaměnit s jiným. Žalobní bod není důvodný.

Absence formy zavinění řidiče

52. Žalobce dále namítá, že je rozhodnutí nezákonné z důvodu, že správní orgány neprokázaly a ani netvrdily, že bylo jednání řidiče zaviněné. Žalobce odkázal na § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, podle kterého je možné přičítat provozovateli vozidla jednání, které vykazuje znaky přestupky. Zavinění je znakem přestupku, a proto se měly správní orgány zabývat naplněním této podmínky. Žalobce zastává názor, že ho nelze trestat v případě, když nebylo prokázáno, že bylo jednání řidiče zaviněné.
53. Podmínkou prokazování znaků přestupku, za který je následně objektivně odpovědný provozovatel vozidla, se zabýval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, ve kterém uvedl, že „je tak namístě vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v ustanovení § 3 přestupkového zákona). To samé ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek, které jsou, pokud jde o nutnou obranu a krajní nouzi, upraveny v ustanovení § 2 odst. 2 přestupkového zákona, ve zbytku je pak lze dovodit až na základě analogické aplikace norem trestního práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, č. 1338/2007 Sb. NSS). Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na ‚znaky přestupku podle tohoto zákona‘, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).“
54. Uvedený výklad Nejvyššího správního soudu je plně aplikovatelný i na námitku žalobce, podle kterého měly správní orgány prokázat, že se řidič dopustil přestupku zaviněně. Vzhledem k tomu, že subjektivní stránka přestupku, tj. zavinění, je znak vyplývající z § 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, a nikoli ze zákona o silničním provozu, nebylo nezbytné, aby správní orgány prokazovaly, že řidič vozidla jednal zaviněně. Žalobní bod není důvodný

Absence slovního popisu přestupku

55. Žalobce namítá, že ve výroku rozhodnutí absentuje popis protiprávního jednání a nelze z tohoto výroku seznat, v čem má údajné protiprávní jednání spočívat. Podle žalobce obsahuje výrok rozhodnutí toliko informaci, že žalobce nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když nezjištěný řidič vozidla jel rychlostí 73 km/h. Podle žalobce musí být konstatována skutková podstata přestupku, jejíž znaky jednání, které je žalobci přičítáno,

naplňuje. Podle žalobce tak napadené rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti. V této souvislosti odkázal žalobce i na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2017, č. j. 29 A 112/2015-33, kterým bylo zrušeno správní rozhodnutí právě i z důvodu nedostatečné určitosti výroku rozhodnutí.

56. Zdejší soud nejprve poukazuje na to, že v případě projednávaném Krajským soudem v Brně v rozsudku ze dne 27. 4. 2017, č. j. 29 A 112/2015-33, byla odlišná situace v tom, že správní orgány uvedly odkaz na přestupek, za který nesl provozovatel vozidla objektivní odpovědnost až v odůvodnění správního rozhodnutí, což je situace zcela odlišná od nyní projednávaného případu, neboť ve výroku prvostupňového rozhodnutí je explicitně uvedeno, že jednání řidiče porušilo ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu.
57. Ustanovení § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že *„[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, právní kvalifikace“*.
58. Nejvyšší správní soud, který se v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 45, Sb. NSS č. 3656/2018, zabýval náležitostmi výrokové části rozhodnutí o přestupku, resp. správním deliktu, byť primárně ve vztahu k § 68 odst. 2 správního řádu, tak mimo jiné konstatoval: *„Ostatně i § 93 odst. 1 nového zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (cit. v bodě [15] shora) do budoucna jasně stanoví, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se mj. uvede též popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání a právní kvalifikace skutku. V tomto smyslu tedy nový zákon důsledně provádí ústavní požadavky, ke kterým dospěla již předchozí rozhodovací praxe NSS.“* Tyto ústavní požadavky pak Nejvyšší správní soud shrnul následovně: *„Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“*
59. Z uvedené citace tak lze dovodit, že požadavky, které byly kladeny na výrokovou část podle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), a které se explicitně promítly do znění § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, je třeba vykládat v souladu s výše citovanými závěry.
60. Je nutné se však vypořádat s tím, že v požadavcích na výrok rozhodnutí o přestupku podle § 77 zákona o přestupcích nebyla výslovně uvedena právní kvalifikace, jako je tomu v § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Právní kvalifikací je třeba rozumět zákonné označení přestupku (za jehož spáchání je určita osoba uznána vinnou). Uvedení právní

kvalifikace tak není navázáno na povinnost citovat zákonné znění celé skutkové podstaty, ale spočívá v podřazení konkrétní skutkové podstaty pod uvedené zákonné označení.

61. Smyslem co možná nejpresnějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zájem na zachování právní jistoty, eliminace nebezpečí záměny skutku, a potažmo opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem* (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 54/2012-32).
62. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí dostatečně podrobně popsal jednání, jímž byly povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích porušeny, neboť uvedl rychlost, která byla vozidlu naměřena, informaci o tom, jaké ustanovení bylo dosaženou rychlostí porušeno (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu) a ze znění výroku je i patrné, že tím, že došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, byla tato nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h. Zároveň správní orgán I. stupně uvedl všechna příslušná ustanovení, která ve svém souhrnu vyjadřovala skutkovou podstatu přestupku, za níž byl žalobce objektivně odpovědný. Správní orgán odkázal na přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustí ten, kdo nezajistí, aby byly v souladu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dodržovány povinnosti řidiče a provozu na pozemních komunikacích, přičemž k těmto porušením pravidel mělo dojít překročením nejvyšší dovolené rychlosti (tj. porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu), čímž měl být spáchán přestupek podle § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu. Vzhledem k takto vymezenému skutku vč. uvedení všech zákonných ustanovení tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku tak v posuzované věci není pochyb. Současně je skutek vymezen natolik konkrétně, že jej nelze zaměnit s jiným a nehrozí tak nebezpečí opakovaného postihu za týž skutek. Žalobní bod není důvodný.

Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

63. Žalobce namítal, že řidič vozidla nebyl upozorněn na to, že v předmětném úseku komunikace probíhá úsekové měření rychlosti vozidel, a to například pomocí speciální dopravní značky. Dále žalobce uvedl, že dopravní značky IP31 a IP31B označují pouze úseky měření rychlosti stacionárním měřidlem, avšak neslouží k označení úsekového měření rychlosti vozidel. Žalobce zároveň uvedl, že neexistuje webová stránka spravovaná orgány veřejné moci, ze které by se dalo zjistit, kde všude probíhá měření rychlosti. V této souvislosti žalobce namítal i nepoužitelnost fotografií pořizovaných kamerami zaznamenávajících rychlost kolemjedoucích automobilů, jako důkazu ve správním řízení, neboť se dle žalobce jedná o důkazy získané v rozporu s právem, neboť tyto kamery nejsou označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel, zpravidla místních obyvatel, která do obce přijedou, aniž by z obce vyjížděla, a obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel, která z obce pouze odjíždějí. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemohou podle žalobce omluvit porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel.
64. Vzhledem k tomu, že podstata tohoto žalobního bodu zásadně prolíná s výše uvedenými a již vypořádanými žalobními body (srov.: *Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu a Postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu.*), konstatuje soud ve stručnosti, že obecní policie není povinna oznamovat úsek měření rychlosti vozidel žádnou

dopravní značkou (srov. výše uvedené znění § 79a zákona o silničním provozu účinném do 31. 7. 2011), obecní policie je toliko povinna uveřejnit informaci o zřízení stálého automatického technického systému a tato informace uveřejněna byla. Obecní policie zároveň vykonávala měření rychlosti v rámci své působnosti stanovené v § 79a zákona o silničním provozu. Důkaz získaný ze stálého automatického systému tak získala obecní policie v souladu se zákonem. Žalobní bod není důvodný.

Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

65. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že není tato argumentace směřována zdejšímu soudu, soud se jí nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

66. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
67. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. dubna 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

soudkyně